

Otcovia ideológií gender / LGBT

Grzegorz Kucharczyk

8. júna 2021 ✚ Spoločnosť ✚ Gender, LGBT, Revolúcia 1968

Adorno a Horkheimer, predstavitelia neomarxistickej Frankfurtskej školy

Marx navrhoval ničenie rodín, ale až Sigmund Freud urobil rozhodujúci krok pri „reformovaní“ spoločenského života sexualitou. Jeho idey sa rozšírili v USA, kde napokon začala rebélia generácie '68.

Už pred niekoľkými desaťročiami Gilbert K. Chesterton poznamenal, že *„takzvaní prívrženci voľnej lásky sú sentimentálni jasným a zjavným spôsobom. Vidno to na ich slabosti pre eufemizmy. Frázy, ktoré majú radi, sú vždy uhladené a prispôbivé potrebám novinárskeho jazyka. Títo ľudia hovoria o voľnej láske, pod ktorou majú na mysli čosi celkom iné, čo by sa malo skôr nazvať voľnou zhýralosťou. Stále opakujú klišé o kontrole pôrodnosti, pod čím myslia nijakú kontrolu a menej pôrodov.“*

Za zmienku stojí aj ďalšia poznámka veľkého Angličana, že *„štamgasti sveta zvaní intelektuáli spadajú do dvoch kategórií: v prvej sú tí, ktorí velebia intelekt a v druhej tí, ktorí ho používajú. Aj keď existujú výnimky, spravidla nejde o tých istých ľudí.“*

Sex: Nástroj vlády a revolúcie

Propagovanie sexuálnej zhýralosti je po stáročia považované za účinný nástroj moci nad najbezpečnejším sociálnym „elementom“ – mládežou. Už Platón opísal tyrana Syrakúz, ktorý s cieľom odvrátiť pozornosť mladých obyvateľov mesta od občianskych aktivít, ktoré by sa nakoniec mohli obrátiť proti nemu, ich povzbudzoval k „voľnej zhýralosti“.

Všimnime si, že prvú fázu „sexuálnej revolúcie“ v Poľsku zaviedli Nemci počas okupácie počas druhej svetovej vojny. Niektoré časopisy v poľskom jazyku v atraktívnej, farebnej grafickej forme (za okupácie!) priamo propagovali pornografiu. Ak k tomu dodáme „potrat“ zavedený nemeckými okupačnými orgánmi na žiadosť poľských žien v Generálnej gubernii, máme pred sebou celú škálu „práva na voľbu“, ponúkanú slovanským „podľuďom“ nemeckým *Kulturvolkom*.

Sexuálna zhýralosť nie je iba nástroj moci, ale aj baranidlo revolúcie, ktorá má vytvoriť „nových ľudí“ žijúcich v „odvážnom novom svete“. Jeden z revolučných „diablov“ v Dostojevského románe „Diablom posadení“ takto vylíčil faktory prispievajúce k prevráteniu starého sveta: *„Len čo vznikne rodina alebo*

sa zjaví láska, ruka v ruke s nimi príde aj pocit vlastníctva. Zničíme to: budeme šíriť alkoholizmus, fámy a donášačstvo. Budeme šíriť neslýchané zhýralosti. (...) Teraz potrebujeme jednu alebo dve zhýralé generácie. Zhýralosť má byť neslýchaná, odporná, keď sa človek stane šíleným, nechutným, zbabelým, krutým a sebeckým zvieraťom – toto je potrebné.“

Normálna rodina = útlak

A keď sa na univerzitných katedrách a vo výskumných ústavoch nájdú teoretici „bastardizácie“, efekt bude dvojnásobný. Pochod k revolúcii bude nielen príjemný (akokoľvek krátkodobý), ale aj vedecky „objektívny“. Rovnako ako komunizmus, ktorého tvorcovia sa radi odvolávali na svoje „vedecké“ analýzy, tvrdiac, že na rozdiel od svojich predchodcov, zakladateľov utopického socializmu, oni predkladali objektívny „vedecký socializmus“, ktorý neznesie nijaký odpor zo strany „reakcionárov“.

Jeden z jeho tvorcov, Friedrich Engels, napísal v roku 1865 knihu *O pôvode rodiny, súkromného vlastníctva a štátu*, v ktorej označil rodinu založenú na trvalom vzťahu medzi mužom a ženou za „miesto útlaku a vykorisťovania“. Rodina v očiach spoluautora *Komunistického manifestu* nie je prostredie charakterizované intimitou, láskou a výchovou, ale ako prostredie, v ktorom sa neustále bojuje o moc. Tento boj prehrávajú ženy, ktoré, ako tvrdil Engels, sú dvojnásobne vykorisťované: ako lacná pracovná sila fabrikantov a ako objekt uspokojenia sexuálnych chýtok mužov.

Stačilo iba rozbiť základ tohto represívneho prostredia, teda oslobodiť ženy spod „nadvlády manželov“ a urobiť z nich „spoločné dobro“, aby sa výrazne posunula cesta k revolúcii. „Voľná zhýralosť“ bola teda neoddeliteľnou súčasťou „spoločenského pokroku“.

Sigmund Freud a jeho pokroková psychoanalytická úderka v roku 1922

Analytik a reformátor sexuálnej etiky

Marxizmu sa však až do prvej polovice 20. storočia nepodarilo preraziť na pôde akademickej obce. Potrebný bol pakľúč vyrobený zo spojenia „vedeckého socializmu“ a psychoanalýzy.

Ako napísal životopisec jeho tvorcu, Sigmunda Freuda: *„Hoci Darwinove myšlienky mali nebezpečné a znepokojujúce dopady, neboli až tak priamo devastujúce ako obscénne Freudove pohľady na detskú sexualitu, všadeprítomnosť perverzie a silu nevedomých pudov.“* (P. Gay)

Freud vychádzal z predpokladu, že pohlavný pud je jediná sila, ktorá riadi život človeka, motor, ktorý ho poháňa, zdôvodnenie všetkých individuálnych a spoločenských rozhodnutí. Tvorca psychoanalýzy *„kultúru Západu položil na gauč“* (K. MacDonald) a z jeho výskumu mu vyšlo, že jej koreňom je potláčanie sexuálnych pudov, čo spôsobuje neurózy a nakoniec agresiu. Freud vo svojich dielach ako *Totem a tabu*

alebo *Kultúra ako zdroj utrpenia* tvrdil, že zdrojom všetkého zla je náboženstvo, a najmä kresťanstvo – pravý zdroj neuróz a – s nimi súvisiacej – agresie.

Od začiatku svojej činnosti autor knihy *Výklad snov* chápal svoju misiu oveľa širšie než iba ako analýzu spovedí, ktoré počúval od pacientov ležiacich pred ním na gauči (vieme, že Sigmund Freud v mnohých prípadoch tieto priznania sfalšoval). Považoval sa za reformátora sexuálneho života, a teda za zvestovateľa novej civilizácie. Už v roku 1915 napísal, že „*sexuálna etika – tak, ako ju definuje spoločnosť v jej najextrémnejšej americkej podobe – sa mi zdá opovrhnutiahodná. Som za neporovnateľne voľnejší sexuálny život.*“

Presvedčenie, že slobodné „sexuálne vyjadrenie“ je najistejším liekom na individuálny a sociálny rozmer agresie, bolo pevne zakorenené v prvej generácii Freudovcov. Ako jeden z nich (Fritz Wittels) spomínal: „*Niektorí z nás verili, že psychoanalýza zmení tvár pozemského slzavého údolia (...) a nastolí zlatý vek, v ktorom už nebudú neurózy. Cítili sme sa veľkí. (...) Niektorí ľudia majú vo svojom živote misiu, ktorú majú splniť.*“

Zaslúbená zem psychoanalýzy

„Misijnou“ oblasťou sa stala Amerika, kde od 30. rokov začína psychoanalýza získavať na popularite. Ešte pred vypuknutím druhej svetovej vojny bola za oceánom vytvorená celá sieť „psychoanalytických ústavov“. Tento jav sa zintenzívnal až po tom, čo bol Freud prinútený nemeckými národnými socialistami emigrovať (do Londýna) po Anšluse Rakúska v roku 1938 Tretou ríšou.

Po páde Weimarskej republiky v roku 1933 emigrovalo veľa Freudovcov do Spojených štátov. Kým sa Hitler nedostal k moci, bolo Nemecko hlavným centrom psychoanalytického hnutia v Európe na čele s *Ústavom psychoanalýzy* v Berlíne. Karen Horneyová, ktorá sa po emigrácii do Spojených štátov stala jednou z vedúcich osobností *Newyorského psychoanalytického inštitútu* a *Newyorskej školy pre sociálny výskum*, pokračovala v myšlienkach svojho učiteľa o súvislosti medzi „utláčajúcou civilizáciou“ a „potláčaním sexuálneho prejavu“. Na ceste pokroku však zašla oveľa ďalej než autor knihy *Totem a tabu*. Vo svojej knihe *Popieranie vagíny* obvinila Freuda z „antifeministického predsudku“, ktorý sa vo svojich ďalších dielach pokúsila eliminovať odkazom na úspechy marxistického „vedeckého socializmu“.

Newyorská škola pre sociálny výskum, ktorá sa v 40. a 50. rokoch zakorenila v amerických kampusoch, bola skutočnou živnou pôdou pre akademikov. Nie div, že práve tu začala takzvaná „generácia 1968“ svoj boj proti „systému útlaku“. Jej profesori boli do značnej miery formovaní mysliteľmi neomarxistickej *Frankfurtskej školy*, ktorí po nástupe Hitlera k moci v Nemecku, emigrovali do USA (usadili sa v New Yorku a kalifornskom Berkeley).

Oženiť Marxa s Freudom

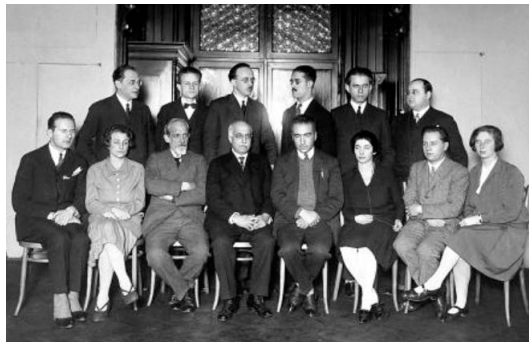
Spolu s Maxom Horkheimerom, Theodorom Adornom a Herbertom Marcusom bol Erich Fromm vedúcou osobnosťou medzi „Frankfurtčanmi“. V roku 1941 vyšla v USA jeho najslávnejšia kniha *Útek pred slobodou*, ktorá je označovaná ako „pokús o spojenie Marxa s Freudom“ (E. Fromm akceptoval Freudove etapy vývoja ľudskej osobnosti („orálna“, „análna“ a „genitálna“ – rovnako ako všetko u Freuda sa redukovalo na „potlačené sexuálne pocity“), ale všimol si – tu už boli marxistické inšpirácie zrejme – dôležitosť „charakteru spoločnosti“. Podstatou Frommovej koncepcie bolo identifikovať to, čo nazval

„sadosochistickou, autoritárskou osobnosťou“, ktorá sa presadila vo weimarskom Nemecku začiatkom 30. rokov 20. storočia, čím otvorila cestu k moci nacistickej strane.

V roku 1950 túto Frommovu myšlienku rozvinul na stránkach svojej *Autoritárskej osobnosti* Theodor Adorno. Podľa tohto Frankfurtčana Ameriku neohrozuje komunizmus, ale oveľa skutočnejšou hrozbou je fašizmus. Tento zase nachádza najúrodnejšiu pôdu v rodinách založených na pevnom manželstve a prítomnosti otca ako osoby ovplyvňujúcej výchovu detí.

Takto sa rodia „autoritárske osobnosti“, prirodzení spojenci „fašizmu“. Bolo preto potrebné vrátiť sa k receptu, ktorý už sformuloval Freud v roku 1915 – o potrebe radikálnej „reformy“ sexuálnej etiky v USA.

Na marxisticko-freudovskom amalgáme tvrdo pracoval aj Wilhelm Reich. Formálne nepatril k *Frankfurtskej škole*, ale spolu s Frommom ho možno považovať za jedného z teoretikov „sexuálnej revolúcie“. Tento termín ako prvý použil vo svojich spisoch Reich, poukazujúc na to, že „spoločenský charakter“ sa dá vylepšiť iba podporou rôznych foriem voľného „sexuálneho prejavu“ (čítaj: zhýralosti). Čím jej bude viac, tým menšia bude fašistická hrozba. To bola hlavná téza jeho knihy *Mass Psychology of Fascism* publikovanej v roku 1933 – jeho poslednej publikácie pred emigráciou do Spojených štátov.

Wilhelm Reich a jeho pokroková sexuálno-revolučná úderka

„Akumulátory“ a „správy“ alebo hochštapleri v akcii

Po príchode do Ameriky sa W. Reich nezastavil iba pri teórii, ale začal aktívne pristupovať k zmene sexuálnych návykov Američanov. Vyvinul špeciálne tzv. „orgonické akumulátory“ (vo veľkosti telefónnej búrky), ktoré kondenzovali „orgonickú energiu“ potrebnú pre život na základe sexuálneho vzrušenia prežívaného v „akumulátoroch“. Agentúry federálnej vlády (najmä Úrad pre kontrolu potravín a liekov – Food and Drug Administration) však nemali pochopenie pre prednosti Reichovho „vynálezu“ a v roku 1957 ho zatkli a odsúdili za komerčné podvody. Jeho nápady však v značnej miere formovali myseľ detí tých, ktorí ho poslali za mreže.

Dali sa nájsť v „správach“ iného hochštaplera – podvodníka Alfreda Kinseya. Od 30. rokov 20. storočia vykonával výskum sexuálneho správania Američanov na Indiana State University. V rokoch 1948 až 1953 publikoval svoje najslávnejšie „správy“ o týchto štúdiách *Sexuálne správanie mužov* a *Sexuálne správanie žien*. Ich hlavná téza spočívala v tom, že vlastne všetky druhy sexuálnych zvráteností sú „normálne“, o čom svedčí skutočnosť, že ich praktizuje veľké percento Američanov. Už dávno je známe, že „Kinseyho správam“ chýba akákoľvek vedecká metodológia a jeho „výskumnou vzorkou“ boli predovšetkým väzni držaní za mrežami pre spáchanie sexuálnych trestných činov.

Foucault v šľapajách markíza de Sade

Na oboch stranách Atlantiku sa v 80. rokoch uskutočnil pochod „generácie roku 1968“ inštitúciami univerzitného sveta. Pôda už bola pripravená psychoanalýzou spojenou s marxizmom, ktorý od čias Antonia Gramsciho (20. roky 20. storočia) kládol dôraz na ovládnutie sféry kultúry („nadstavby“). Cez ňu vedie cesta k ovládnutiu „základne“ („výrobných vzťahov“) a nakoniec k politickej moci.

V posledných dvoch desaťročiach 20. storočia bol v západnej Európe marxisticko-psychoanalytický amalgám doplnený „Foucaultovým momentom“ (M. Bock-Cote). Michel Foucault sa stal jedným z najvplyvnejších mysliteľov „novej ľavice“. Od Engelsa a Freuda prevzal spôsob vnímania kultúry a zvykov ako viac-menej skrytej formy nadvlády. Vízia spoločnosti, ktorú vytvoril francúzsky sociológ, bola založená na sieti mikrovlád a „*ak je všade moc, potom všade a neustále treba robiť revolúciu*“. (M. Bock-Cote)

Ako sa na správneho teoretika postmodernizmu patrí, Foucault vytvoril mozaiku zloženú z marxizmu (kultúra ako dominancia), freudizmu (potreba uvoľniť potlačený pohlavný pud), nietzscheizmu (potreba neustálej transgresie, prestupovania noriem sveta „starej buržoáznej morálky“) a surrealizmu.

Ako napísal Antonin Artaud v roku 1947, jeden z predstaviteľov druhého smeru, ktorý Foucault nasledoval slovom aj činom: „*Už dlho nemám kontrolu nad svojou myslou a podvedomie ma ovláda prostredníctvom impulzov, ktoré prúdia z hĺbky poryvov mojich nervov a rozbúrenej krvi.*“

Súčasná civilizácia je teda väzením a skutočnými hrdinami slobody sú tí, ktorých „dominantná kultúra“ (a kultúra to je moc) označuje za „šialencov“. Toto je hlavná téza najslávnejšej Foucaultovej knihy *Šialenstvo a civilizácia* z roku 1961. V nej napísal: „*Veľké štruktúry buržoáznej spoločnosti a jej hodnoty: vzťahy medzi rodinou a dieťaťom so zameraním na otázku rodičovskej autority; vzťah previnenie – trest zameraný na otázku okamžitej spravodlivosti; vzťah šialenstvo – neporiadok zameraný na spoločenský a morálny poriadok – všetky sú produktom neobmedzenej moci kategorizujúceho, rozlišujúceho, segregujúceho rozumu západnej spoločnosti.*“

Michele Foucault, odporca autorít a aktívny homosexuál

V roku 1976 Foucault začal písať svoje *opus magnum* – *Dejiny sexuality*, v ktorom tvrdil, že hoci je sex potláčaný „represívnou západnou kultúrou“, v skutočnosti ponúka jediný možný únik zo sveta všadeprítomného útlaku. Preto je potrebné dosiahnuť „hraničnú skúsenosť“. Foucault si osvojil slová svojho učiteľa Artauda, že „*ľudské telo je elektrická batéria, ktorej schopnosť dobývania bola potlačená*“.

Bolo ho treba teda odblokovať. Od konca 70. rokov to Foucault robil formou sadomasochistického sexu v San Franciscu. S touto aktivitou neprestal, ani keď sa v roku 1982 dozvedel, že má AIDS. Zúčastňoval sa

sadomasochistických orgií bez varovania partnerov o svojej chorobe. Pre neho to bol iba ďalší „hraničný zážitok“.

Foucault sa vydal v šľapajách predchodcu tohto typu „zážitku“, svojho krajana markíza de Sade.

Vyslobodený Francúzskou revolúciou z blázince v Charentone (kde bol umiestnený na žiadosť jeho rodiny), aktívny člen jakobínskeho klubu de Sade ešte pred rokom 1789 vysvetľoval „antropologický“ základ úpornej snahy zbaviť sa „fanatizmu a povery“, (ako definoval kresťanskú morálku): *„Kto je človek a aký je rozdiel medzi ním a inými rastlinami, medzi ním a všetkými ostatnými zvieratami prírody? Samozrejme nijaký.“* Vitajte vo svete „bastardizácie“, reality požadovanej nasledujúcimi generáciami revolučných „diablov“.

Aby to nebolo také pochmúrne, vráťme sa nakoniec k Chestertonovým poznámkam o „štamgastoch sveta zvaných intelektuáli“. Poznamenal, že *„kedykoľvek ľudia slávnostne vyhlásia, že sa svet búri proti náboženstvu, súkromnému vlastníctvu, vlastenectvu a manželstvu, vždy majú na mysli, že sa búri proti nemu táto banda. Ona sa napokon neustále búri proti všetkému.“*

© Všetky práva vyhradené - prevzaté z poľského týždenníka DoRzeczy.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/otcovia-ideologii-gender-lgbt/>